

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.580 van 22 maart 2012
in de zaak A. 200.181/VII-38.102.**

In zake : de NV VLEESHANDEL SALEMBIER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stefaan De Rouck
 kantoor houdend te 8900 Ieper
 Nijverheidsstraat 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN
VAN DE STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Els Empereur
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Uitbreidingstraat 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 24 december 2010 waarbij de beslissing van hetzelfde college van 10 december 2010, houdende het verlenen aan de NV Vleeshandel Salembier van de vergunning voor het verder exploiteren van een slachthuis voor schapen en een verkooppunt van vleeswaren, gelegen aan de Slachthuislaan 70 te Antwerpen, wordt ingetrokken.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Eric Lancksweerdts heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 maart 2012.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stefaan De Rouck, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Kristof Hectors, die loco advocaat Els Empereur verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij exploiteert een schapenslachtlijn-vleesgroothandel op gronden die haar door de stad Antwerpen in concessie werden gegeven.

3.2. Op 16 augustus 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor het verder exploiteren van haar inrichting.

3.3. Met een besluit van 10 december 2010 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen de gevraagde milieuvergunning voor een termijn die eindigt op 10 december 2030.

3.4. Op 24 december 2010 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen evenwel om voormeld besluit van 10 december 2010 in te trekken.

Dit is de bestreden beslissing.

Op dezelfde dag deelt de stad Antwerpen aan de verzoekende partij mee dat het college van burgemeester en schepenen niet binnen de wettelijk vooropgestelde termijn een beslissing heeft genomen over de vergunningsaanvraag, zodat deze in toepassing van artikel 36, 6°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I) geacht moet worden stilzwijgend te zijn geweigerd. De verzoekende partij wordt er tevens op gewezen dat zij tegen de stilzwijgende weigering beroep kan aantekenen bij de deputatie van de provincie Antwerpen.

3.5. Vervolgens stelt de verzoekende partij tegen de stilzwijgende weigeringsbeslissing bestuurlijk beroep in bij de deputatie van de provincie

Antwerpen.

3.6. Op 1 juni 2011 verklaart de deputatie van de provincie Antwerpen het beroep gegrond. Aan de verzoekende partij wordt de gevraagde vergunning verleend voor een termijn van tien jaar. Deze beslissing wordt door de NV Druwel Invest en de NV Anthe bij de Raad van State aangevochten (zaak gekend onder nr. G/A. 201.519/VII-38.820).

3.7. Tegen de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij ook rechtsmiddelen aangewend in het kader van artikel 254, § 2 en volgende van het gemeentedecreet. Zij heeft de gouverneur van de provincie Antwerpen en de Vlaamse regering gevraagd om de beslissing van 24 december 2010 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen te toetsen via het gewoon administratief toezicht en over te gaan tot de schorsing en vernietiging ervan.

3.8. Met een brief van 18 maart 2011 heeft het Agentschap voor Binnenlands Bestuur namens de bevoegde Vlaamse minister aan de verzoekende partij meegedeeld dat niet wordt ingegaan op de vraag om het gewoon administratief toezicht uit te oefenen ten aanzien van het collegebesluit van 24 december 2010.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

Standpunt van de partijen

4.1. De verwerende partij werpt op dat tegen de bestreden beslissing een administratieve beroepsmogelijkheid open stond bij de deputatie van de provincie Antwerpen, dat tegen elke beslissing van het college van burgemeester en schepenen, en dus ook tegen een stilzwijgende weigeringsbeslissing, bestuurlijk

beroep kan worden ingesteld, dat overigens de verzoekende partij op 7 januari 2011 bij de deputatie een dergelijk beroep heeft ingediend en dat de verzoekende partij derhalve bij de Raad van State geen ontvankelijk annulatieberoep kon instellen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 24 december 2010, nu dit slechts mogelijk is na het uitputten van de administratieve beroepsprocedure.

4.2. In haar memorie van wederantwoord repliceert de verzoekende partij dat het annulatieberoep niet gericht is tegen de zogenaamde impliciete weigering van de milieuvergunning maar wel tegen de intrekking van de op 10 december 2010 verleende milieuvergunning, dat beide beslissingen niet kunnen vereenzelvigd worden, dat het intrekken van een verleende milieuvergunning immers niet hetzelfde is als het nalaten om binnen de wettelijk voorziene termijn een beslissing te nemen, dat de verwerende partij heeft gepoogd om het bestaan van haar beslissing van 10 december 2010 te verzwijgen, dat van de beslissing van 10 december 2010 in elk geval geen kennis werd gegeven, wat in strijd is met het voorschrift van artikel 36, 5°, b), van Vlarem I, dat zij in plaats daarvan in haar kennisgeving van 24 december 2010 gewag heeft gemaakt van een zogenaamde impliciete weigering die in werkelijkheid nooit heeft plaatsgevonden en dat indien aan de verwerende partij bedrieglijk inzicht toegekend zou worden bij haar communicatie, het een geval van valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken zou betreffen. Voorts stelt de verzoekende partij dat de beslissing van 24 december 2010 geen beslissing betreft over een vergunningsaanvraag zoals bedoeld in artikel 49, § 1, van Vlarem I, dat ten gevolge van het verlenen van de milieuvergunning bij besluit van 10 december 2010 er immers geen vergunningsaanvraag meer hangende was zodat daarover ook geen beslissing meer kon worden genomen en dat de intrekking van de verleende milieuvergunning evenmin te beschouwen is als een beslissing in de zin van artikel 47, § 1, van voormeld besluit.

4.3. In haar laatste memorie beklemtoont de verzoekende partij dat voorliggend annulatieberoep gericht is tegen de intrekking van de beslissing van

10 december 2010 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen en dat dergelijke beslissing niet beschouwd kan worden als een beslissing over een vergunningsaanvraag waartegen administratief beroep kan worden ingesteld. Volgens de verzoekende partij vereist artikel 49, § 1, van Vlarem I een beslissing over een milieuvergunningsaanvraag hetgeen de intrekking van een eerder genomen beslissing over een aanvraag uitsluit. Naar mening van de verzoekende partij is er te dezen sprake van twee expliciete beslissingen die binnen de wettelijke termijn genomen zijn, met name de beslissing van 10 december 2010 houdende het verlenen van de gevraagde vergunning en de beslissing van 24 december 2010 die neerkomt op de uitdrukkelijke weigering van de vergunning. De verzoekende partij betoogt dat het standpunt waarbij de beslissing van 10 december 2010 geacht wordt nooit te hebben bestaan, impliceert dat de beslissing van 24 december 2010 de facto onaanvechtbaar zou zijn, dat aldus zou erkend worden dat een administratieve overheid op totaal willekeurige wijze inbreuk zou kunnen maken op verworven rechten zonder dat de betrokkene over enige rechtsbescherming kan genieten en dat zulks strijdt met artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State alsook met het gelijkheidsbeginsel. Ten slotte doet zij gelden dat de vermeende rechtsonzekerheid bij het naast elkaar bestaan van twee milieuvergunningen, geen juridisch maar eerder een opportuniteitsargument is.

Beoordeling

5. Artikel 23, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning bepaalt dat tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen beroep kan worden ingediend bij de deputatie van de provincieraad, die uitspraak doet binnen een termijn van vier maanden na ontvangst van het beroepschrift.

Artikel 49, § 1, van Vlarem I bepaalt onder meer dat tegen elke beslissing van het college van burgemeester en schepenen over een vergunningsaanvraag als bedoeld in artikel 6, § 1, 2°, beroep kan worden ingediend

bij de deputatie van de provincieraad door onder meer de aanvrager van de vergunning of de exploitant. In artikel 49, § 2, van hetzelfde besluit wordt gesteld dat dit beroep moet worden ingediend binnen een termijn van dertig kalenderdagen die voor de aanvrager van de vergunning of de exploitant ingaat, indien het beroep betrekking heeft op een stilzwijgende weigering, na de dag van de stilzwijgende weigering.

6. Uit de hierboven vermelde bepalingen blijkt dat tegen elke beslissing van het college van burgemeester en schepenen over een milieuvergunningsaanvraag door de aanvrager van de vergunning of de exploitant bestuurlijk beroep kan worden ingesteld bij de deputatie van de betrokken provincie. Deze beroepsmogelijkheid slaat zowel op een expliciete beslissing over de aanvraag als op een stilzwijgende weigering.

7. De intrekking, met het collegebesluit van 24 december 2010, van de vergunningsbeslissing van 10 december 2010 heeft meegebracht dat laatstvermelde beslissing retroactief uit de rechtsorde is weggenomen. Op 24 december 2010 was de termijn waarover de verwerende partij beschikte om een expliciete beslissing te nemen over de milieuvergunningsaanvraag van de verzoekende partij reeds verstreken. De intrekking van een expliciete beslissing over een milieuvergunningsaanvraag op een ogenblik dat de termijn om uitspraak te doen over die aanvraag verstreken is, doet een stilzwijgende weigeringsbeslissing ontstaan waartegen de aanvrager bij de deputatie in beroep kan komen. Te dezen heeft de verzoekende partij die beroepsmogelijkheid ook effectief uitgeput.

8. Enkel in laatste aanleg en na uitputting van alle administratieve beroepen - hetgeen te dezen is gebeurd met het besluit van de deputatie van de provincie Antwerpen van 1 juni 2011 - genomen beslissingen omtrent milieuvergunningsaanvragen, kunnen het voorwerp uitmaken van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Ingevolge de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep is de beslissing van de deputatie volledig in de

plaats gekomen van de beslissingen over de aanvraag die in eerste aanleg genomen werden door het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen die niet langer rechtsgevolgen sorteren.

9. Het beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig maart tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin